

Zaterdag

den 3 Julij.

NIEUWSTUNDINGEN.

GRIEKENLAND.

ATHENA den 6 mei. Het Griekische gouvernement heeft het dagblad, *de Friend der Wet* betiteld, tot deszelfs officieel blad gekozen. In dat dagblad worden de navolgende officiële tijdingen gevonden:

„Dewijl de Turken van Kandia, bij de landing der nieuwe troepen uit Egypte, welke omstreeks het einde des laatst afgelopen winters heeft plaats gehad, eenige voordeelen behaald hadden, doordiep de Oostenrijksche consul de steden en dorpen, ten einde de Ingezeten te vermanen, om de wapenen neder te leggen en eene zoo genoemde amnestie van den Sultan aan te nemen, waarvan hij koppen uitgaaf, en voor welke uitvoering hij zich tot borg stelde. De gouverneur van Candia, Manoel Tombazis, zond een exemplaar van deze amnestie aan het gouvernement, welke de handteekening van den Oostenrijkschen consul boven die van den Turkschen kommandant-en-chef voert.

„Deze agent had ongetwijfeld ten oogmerk, om de ijselijke tooneelen van Scio te vernieuwen, alwaar een zijner ambtgenooten de bedriegelijke amnestie der Turken, welke den algemeenen moord der Ingezeten ten gevolge had, insgelijks overbragt. Gelukkig en tot eer der Christenheid, verzamelden zich de inwoners van Kandia en versloegen de Egyptische troepen.”

De gouverneur van Candia, Tombazis, is in persoon aan den zetel des gouvernementes aangekomen en heeft den president een omstandig verhaal medegebragt van alles, wat er, gedurende de hachelijke oogenblikken, waarvan wij zoo even melding gemaakt hebben, is voorgevallen.

De Turksche vloot bestaat dit jaar slechts uit vijftig zellen, waaronder een linesschip, vijftien fregatten, benevens eenige korvetten, brikken en transportschepen. Topal pacha is de Turksche admiraal, welke Chesrew-pacha, die, in het laatst afgelopen jaar, de vloot gekommandeerd heeft, is opgevolgd.

Het Turksch gouvernement doet een zeker aantal Aziatische troepen naar het eiland Mitylene overbrengen, hetwelk slechts door een nauw kanaal van Azie afgescheiden wordt. De verdere bestemming dezer troepen, die overigens in eenen slechten staat zijn, is nog niet bekend.

De tegen de Grieken bestemde uitrustingen van Mehemet-Ali, pacha van Egypte, zijn eensklaps geschorst geworden. De onverwachte opstand in het inwendige zijner staten is daarvan de oorzaak.

Akrokortinbe, de citadel van Korinthe, heeft eene nieuwe bezetting bekomen, welke het gouvernement derwaarts gezonden heeft. Ook de bezetting van Tripolizza is vernieuwd geworden.

In Peloponnesus is de rust volkomen hersteld. De verstoorders der publieke orde zijn verplicht geweest, den bijstand in te roepen van die zelfde wetten, voor welke zij zoo weinig eerbied betoond hadden.

MISSOLONGHI den 15 mei. (*Uittrekfel uit een partikulleren brief*). Sedert eenige dagen levert onze stad een alleraardoenlijkst schouwspel op. Sedert het dood van onzen doorweldigen weldoener zijn wij allen in het zwart gekleed. Het verlies van lord Byron is ontegenzeggelijk een algemeene ramp voor geheel Griekenland. De verheven dichter, die reeds enkel door de toonen zijner lier onzen eertoozen dwingelanden siddering aanjoeg, die door zijn heldenzin den moed onzer onverschrokkenen krijgslieden aanvurde, en wiens goddelijke zangen voor ons zoo veel als een geheel leger golden, heeft in het midden van onze dapperen, en in de armen van onzen waardigen vorst Metrocordato, den laatste adem uitgeblasen. Hij is gestorven onder het uitbreezen van de vurigste wenschen voor de volkomene onafhankelijkheid van dit heerlijk schoone Griekensland, dat hij tot zijn vaderland had aangenomen, en met geestdrift bemind. Zie hier de laatste woorden, welke zijne veege lippen hebben uitgesproken, en die thans in alle onze streken steeds van mond tot mond gaan:

„Ik sterf te vreden, om dat ik mij met de aangename hoop mag streelen, dat Griekenland weldra geheel en al van zijne wreede onderdrukkers zal verlost wezen, en dat de soevereinen der christenheid het zich tot een heiligen pligt zullen stellen deszelfs onafhankelijkheid uit te roepen. Moge ten minste mijn dood die magtge potentaten tot meer bereidwilligheid en tot een edelmoediger gedrag jegens uwe heldhaftig vaderland aanspooren! — Maar gij, dappere Grieken, blijft standvastig uwe roemrijke loopbaan vervolgen; verplettert uwe dwingelanden; dat altijd uwe leus deze zij: „Geheel Griekensland bevrijden of sterven!”

Dit waren de laatste woorden van onzen onsterfelijken weldoener. Wij hebben gisteren allen eene plegtige mis bijgewoond, welke, ter eere van den grooten man, in de hoofdkerk is gevierd geworden. De oprogt onzer jonge meisjes naar 's Heeren tempel was allertreffendst. Met hangende haren, en het gelaat met schijfers van zwart krip bedekt, zongen zij eenen lijkzang, die vol was van echt godsdienstig gevoel. Achter hen volgden de priesters, de burgerlijke staatsbeambten, de militaire officieren, en achter deze alle onze soldaten, wier vanen met cipresentakken omwonden waren.

Op woensdag heeft de heer de Spyridon Tricouplis, een jong Etoile van uitstekende verdiensten, en behoorende tot eene der aanzienlijkste familien van onze stad, in dezelfde kerk, eene lijkrede over lord Byron uitgesproken, van welke vooral de volgende plaats opmerking verdient: „In dit oogenblik staat het geheele leger, dat gereed is om tegen den vijand, van al wat Christenheit te veld te trekken, geschaard om het graf van den onsterfelijken dichter en held, die de weldoener van Griekenland geweest is. Boven zijn lijk zelve legt het den eed af, dat het de opofferingen van den grooten man nimmer zal vergeten, dat het nimmer zal gedoogen, dat de barbaren met hunne voetschappen den grond bezoedelen, in welken zijn hart rust. Alle monden doen den tempel van den God der Christenen weergalmen van lofszangen, en van gebeden, dat zijn stoffelijk overblijffel gelukkig op den grond zijner geboorte moge aanhanden en dat zijne ziel moge rusten in de gewesten waar alle groote mannen rusten, die de weldoeners der menschheid, en in welken stand ook geplaatst, regtvaardig geweest zijn.”

GROOT-BRITANNJE.

LONDEN den 25 juni. Den 18, den verjaardag van den slag van Waterloo, was er een groot militair feest in de *Vauxhall Gardens*. Vlaggen van alle staten van Europa wapperden op de boomen, wier donker loof fraai afstak bij den luister der lampions, waarvan er meer dan 23,000 op onderscheiden wijzen waren geplaatst. Eene doorschijnende teekening van den hertog van Wellington, was midden in de tuinen geplaatst, op elke zijde met het woord Waterloo in welke kleuren. Het gezelschap was talrijk en aanzienlijk.

Ook hier is het officieel bericht ontvangen, dat Z. M. de Koning van

Portugal de aloude cortes des landes hersteld heeft, ten einde, in den van dien gebruijkelijken vorm, den koning hunne raadgevingen mede te deelen omtrent hetgeen dienstig is voor de drie standen des rijks, de geestelijkheid, den adel en de gemeenten, voor het algemeene welzijn des volks en de uitbreiding des monarchie.

De junta, ten einde het noodige tot eene geregelde bijeenroeping der cortes voor te bereiden, moet den 10 dezer reeds vergaderd zijn. De eerste cortes zouden half october of in 't begin van november bijeenkomen.

En dagblad maakt hietomtrent de volgende aanmerkingen: „Wij voelen geene roeping om een vergelijking te maken tusschen de oude Portugesche constitutie, welke staat te herleven, en de meer democratische, welke ons thans is omvergeworpen. Het is zeer mogelijk, en zelfs niet onwaarschijnlijk, dat een regeringsstelsel, hetwelk voor meer dan 100 jaren historisch geenszins die zaken bevar, welke een krachtig en duurzaam leven kunnen ontwikkelen. Doch daarvan is het thans geen zake. Onlangs is er een bootsaandige aanslag gemaakt, om de Portugezen het juk van het despotismus op te leggen. Is die gelukt? Is de strekking van het hof van Lisabon geweest, om de koninklijke magt te verzwaken of uit te breiden? Geven de laatste gebeurtenissen stof tot meer hoop of vrees voor de vrienden eener fedelijken vrijheid. Het antwoord is ontwijfelbaar gunstig. De zamenzweefdeis werden verstrooid, de koning zegevierde, en het eerste gebruik zijner zegepraal is, niet gelijk anderen de tegen hem zelven aangewende grondstellingen te beoefenen, maar ondubbelzinnig van alle aanspraak op de uitoefening der tiranij af te zien, waartoe de omstandigheden hem zelfs schenen uit te lokken, die instellingen te doen herleven, welke, hoe dan ook door anderen beoordeeld, bij de groote meerderheid der Portugezen in achtung staan — en, zoo geene volmaakte, toch eene merkbare en verbeterlijke borstwering tegen het misbruik van zijne eigene koninklijke magt te verleenen. In plaats derhalve, dat alles voor de vrijheid verloren ware, is er veel gewonnen door dit besluit van Johannes VI ten gunste der cortes, de vertegenwoordigers van de geestelijkheid, den adel en de gemeenten des rijks.

— Op St. Domingo heerscht, volgens brieven van den 1 mei, in alle zaken eene stagnatie, ter oorzaak der geruchten van eenen op handen zijnde aanval van den kant van Frankrijk. Alles wapende er zich tegen dien vermeenden aanval, en niets dan eene ronde verklaring van de zijde van Frankrijk zal in staat zijn, om de thans heerschende gisting op St. Domingo te doen bedaren.

— De nieuwe gouverneur van Demerary, generaal-majoor sir Benjamin d'Urban, heeft, terstond na zijne aankomst, op den 3 mei eene proclamatie uitgevaardigd, waarin hij, met verwijzing op Zt. Ms. proclamatie van den 10 mei ll., nogmaals de ijdele geruchten weerspreekt, welke onder de slavtenbevolking geloopt hebben, als of bevelen tot derzelver vrijverklaring uit Engeland overgezonden waren. In zijne proclamatie zegt de gouverneur van de Negeren sprekende, onder anderen: „Zij mogen zich verzekerd houden dat, terwijl ik, van den eenen kant, alle door hen te houdende handelwijze, die tegen rust en goede orde mogt strijden, met onverbidde strengheid zal straffen, zij even zeer, van den anderen, wanneer zij in een bedaad, gehoorzaam en nijver gedrag volharden, mij steeds gereed zullen vinden om, als vertegenwoordiger Zr. M. en uitvoerder van deszelfs genadigen wil, hen te beschermen en te begunstigen.” — Van welk eenen aard deze ruschekomst des gouverneurs kan zijn, blijkt uit eene andere zinsuede der proclamatie, waarin hij zegt te hopen, dat de Negeren hem zullen in staat stellen, om ten behoorlijken tijde hen bij Z. M. aan te bevelen, als hooger deszelfs bescherming nog altoos verdienende, en, als niet onwaardig om in aanmerking te komen, bij die maatregelen tot verbetering van hunnen toestand, welke hunne jongste misdadige bedrijven hadden doen opschorten, en van welken alle hernieuwing dier gedragingen hen onmisbaar zou doen uitsluiten. — Deze tijdingen uit Demerary, die tot den 7 mei loopen, zeggen dat alle bezorgdheid verdwenen is, en de kolonie zich in de volmaakte rust bevindt.

FRANKRYK.

PARYS den 26 juni. Voor weinige dagen las men in sommige onzer liberale bladen, dat de partij, die Engeland in de Zuid-Amerikaansche zaken zoude kiezen, thans intiens niet onduidelijk bleek uit de wederzijdsche aanspraken der heeren Mackintosh en Canning; deze bladen lieten hun gevoelen; dat zulks de erkenning der onafhankelijkheid zijn zoude, genoegzaam doorstralen; wellicht heeft de ministeriele *Etoile* op heden de wederlegging daarvan op het oog; zij zegt hoofdzakelijk het volgende: „Omtrent eene maand geleden beweerden wij, dat Engeland de onafhankelijkheid van het Spaansch Amerika niet kon erkennen, om reden der nederlaag van Bolivar in Peru, dat regeringloosheid die overal bestond, en van het belachelijke waaraan hetzelfde zich bloot zoude stellen, indien Spanje eenig gedeelte van Amerika onder deszelfs juk terug mogt brengen, op het eigen oogenblik waarin Engeland hetzelfde had erkend. Het tooneel, hetwelk in het parlement heeft plaats gehad tusschen de heeren Mackintosh en Canning, heeft ons te dien opzichte geenszins van gedachten doen veranderen. De beide sprekers waten klaarlijk onderling overeengekomen omtrent de vrage, de antwoorden en het punt van verschil. Beide hebben hunne rollen zeer goed gespeeld; het parlement heeft hun toegejuicht; het scherm is gevallen, en het tooneel is daarnaal tot genoegen van een ieder afgelopen.” Hierna besluit de *Etoile* met te voorspellen, dat de veerkracht van het Engelsche kabinet en deszelfs gehechtheid aan orde en wettigheid, zich ten tweedemale zal kunnen en zal ontwikkelen ten voordeele van Spanje, en der algemeene erkende beginselen van regtvaardigheid.

— Uit Florence verneemt men, dat de groot-hertog van Toskane aldaar, op den 18 dezer, in den onderdom van 55 jaren, is overleden: men weet nog niet welke plegtigheden bij de begrafenis in acht genomen zullen worden; deszelfs eenige zoon volgt hem op in het bewind, onder den naam van Leopold II.

— De pauselijke Bulle, betreffende het algemeene jubeljaar van 1825, ziet thans het licht. „Het genaakt thans,” wordt daarin gezegd, „dat jaar van boete en vergiffenis, van verlossing en genade, van nitdelging en afsaat; dat jaar, waarin, met een heiliger doel en om ons te overliden met de geestelijke weldaden, wij door den God van genade en van waarheid gaan zien vernieuwen, hetgeen eene wet, zinnebeeld der toekomst, bij het Joodsche volk had bevolen alle 50 jaren te doen.” De opening van het heilig jubeljaar van 1825 binnen Rome, wordt voorts in deze bulle bepaald op de eerste vesper, het aanslaande geboortefeest van Jezus Christus zullende voorafgaan; terwijl het voorts gedurende het geheele jaar 1825 zal voortduren. De

